

efter at have hørt Kolonialraadene, ganske vist dertil fuldt berettiget. Men disse Raad fraraade det, beklage saadant som Tilfidsfattelse af en Gang hjemlede Rættigheder og beklage sig yderligere i Forbindelse hermed over formentlige tidligere finansielle Forurettelser — samtidig med at Moderlandet mener at maatte for Koloniernes Skyld bære forholdsvis utaaelige Byrder.

Mindretallet anser denne delvise Tilbagevenden, idetmindste i den foreslaede Form, for høist uheldig; den vil paabyrde Moderlandet altsfor store unyttige Udgifter og samtidig efter al Rimelighed føre til, at efter saa Aars Forløb ville Kolonialkasserne paa ny være ude af Stand til at fyldestgøre paatagne Forpligtelser, deres Gæld paa ny vokse og Staten da atter maatte træde hjælpende til.

Dette vil formentlig fremgaa af Tallene i selve Regeringsforslaget, der have følgende Fordeling:

For St. Croix' Vedkommende:	
Indtægter henlagte til Statskassen.....	\$ 87,400.
Udgifter henlagte til Statskassen -	137,000.
Underbalance...	\$ 49,600.
For St. Thomas' Vedkommende:	
Indtægter henlagte til Statskassen.....	\$ 75,600.
Udgifter henlagte til Statskassen -	131,800.
Underbalance...	\$ 56,200.
Tilsammen for begge Der:	
Indtægt for Statskassen.....	\$ 163,000.
Udgift for Statskassen.....	- 263,800.
Underbalance...	\$ 105,800.
For St. Croix' Vedkommende:	
Kommunekassen: Indtægt.....	\$ 67,000.
Udgift.....	- 65,000.
Balance ..	\$ 2,000.
For St. Thomas' Vedkommende:	
Kommunekassen: Indtægt.....	\$ 57,000.
Udgift.....	- 53,000.
Balance...	\$ 4,000.

Som det vil ses, ere de Kommunekasserne forbeholdte Indtægter foreslaede saaledes, at de paa meget lidt nær ville medgaa til Dækning af Udgifterne. En saadan Fordeling maa Mindretallet fraraade. Erfaringen viser at Udgifterne aarligt stige, imedens Indtægterne ere vigende. Om saa Aar vil der atter være Underbalance, og denne kan ikke dækkes uden af Staten, saalænge Forholdene forblive som de ere; men derved berøver man Kolonialraadet hele den Støtte, som ligger i Ansvarfølelsen. Fordelingen bør være saadan, at alle indrømmer, at Retfærdighed og Billighed er stet Fyldest, og at det altsaa erkendes, at ny Skatter maa tilvejebringe manglende Beløb, saa fremt saadanne skulde blive nødvendige.

Endnu skal fremhæves at en, mere og mere fremtrædende Aarsag, til at St. Croix ikke vil kunne bære yderligere Stattepaalæg og at Høst- og Arbejdsforhold blive flettere og flettere, er den forøgede Prioritetsbyrde, som efterhaanden lægges paa Ejendommene. I tidligere Tid var det jo uhyre Indtægter, Høsten indbragte Ejerne. Der er ingen Tvivl om, at Jordbunden er saa rig og Klimaet saa herligt, at den nu som tidligere kan føde Dens Befolkning, selv om de reducerede Sukkerpriser ikke længere tillade Fortidens overdaadige Lüksus. Men ved dennes Ophør ere mange Familier dragne bort fra Den; de lade Ejendommene besyre eller bortforpagte, endnu flere have paabyrdet sig og deres Ejendomme store Prioritetslaan. Men Prioritetslaan have den sørgelige Egenstabs, at Renterne af disse Laan ligesom Stats- og Kommunefatter, de skulle udredes af Ejendommen, hvorledes end Høsten falder, inden der kan blive noget tilovers enten til Familie eller til Fremskridt eller til Arbejdsbefolkningen. Renterne skulle udredes uden Hensyn til Høsten, og derfor ere disse saa ødelæggende for al social Udvikling.

Derjom Ejerne virkelig være Besiddere af deres Ejendomme efter deres fulde Værd